

ter Moysem & Eliam; in Moyse, clementia re-
praesentatur, qui mitissimus omnium erat; in
Elia autem zelus legis: & Christus D. omnium
perfectiorum apex: consistit inter benignitatis
clementiam, & austeritatis rigorem; quia auste-
ritas legum commiscenda, ac temperanda cum
clementia suavitate: & si ulterius quæras, quis-
nam eorum fuerit ad dexteram? videtur, quod
Moyse, utpote antiquior, & primus nominatus,
quia semper pietas meliorem sortitur locum, &
primas tenet partes.

Principes
confistat
inter pie-
tatem &
rigorem, &
pietas pri-
mas tenet.

7.
Tertull.

Tertio Tertullianus licet datus citata q. 14.
iterum veniat in examen lib. 4. contra Marcion.
Quid, ait, tam Christi creatoris, quam secum osten-
dere predicatores suos; cum illis gloriam suam
communicare, à quibus gloria Dominus nuncupaba-
tur? cum principalibus suis, quorum alter populi
informat, alter aliquando, alter reformator quandoque,
alter initiator veteris Testamenti, alter consummator
novi? Ex quibus verbis variis in locis multa ex-
pendi in laudem magni Parentis Eliæ; nunc
etiam obiter perpende illa verba. Alter consum-
mator novi. Quid gloriosius; Eliæ dicitur con-
summator novi testamenti: Cujus author, prin-
cipis, & initiator exitit Christus D. Princi-
pium, & finis inter se maximè correspondent, ut
patet ex his, quæ Christus D. de se ait. Apoc. 1.
n. 8. Ego sum Alpha, & Omega, principium, &
finis: Tanta est Christi benignitas in servos suos,
ut quæ sunt illius propria, cum servis suis com-
municet, eosque illius participes facit: Chris-
tus D. principium, ac finis totius novi testa-
menti, illiusque consummator; Tamen sic no-
bilitat, ac condecorat servum suum Eliam, ut
quæ ipsius Christi sunt propria, Eliæ per gra-
tiam, ac participationem concedit, quantum fas
est.

Apoc. 7.
Maxime
nobilitat
tur Eliæ,
cum dicitur
con-
summator
testamen-
ti.

8.

Quarto: Expende illa verba: Cum eis glo-
riam suam communicare, à quibus Dominus gloria
nuncupatur. Boni servi Moyse, & Eliæ maximè
suis verbis ac factis prædicarunt, ac celebrarunt
Christum, ut Dominam gloriæ: inde Christus
eos condecorat, suæ gloriæ participes efficiens.
Ait Deus 1. Reg. 2. n. 30. Quicumque glorificaverit
me, glorificabo eum: Chaldaicus legit: honorantes
me honorabo: D. Hieron. epistol. 26. ad Pamma-
chium; non solum de futuro sæculo intelligit,
sed etiam de præsentis, & ait: Alii hoc intelligunt
de futuro, quando major vertetur in gaudium, &
transseunte mundo, Sanctorum corona non transiit:
ego & in presentiarum video Sanctorum promissa
compleri: quod confirmo ex eo quod dicitur de
Aarone Ecclesiast. 4. n. 8. & 9. Beatificavit illum
in gloria: & circumcinxit eum zona gloriæ &
induit eum stola gloriæ. Ubi ter gloria dicitur
Sacerdos honorificatus à Deo, tripliciter Deum
honorificavit, ac laudavit; nomen Sanctum Dei
habebat scriptum in fronte; in pectore, ac ratio-
nali nomina duodecim filiorum Israël, quos
Deus creavit capita sui populi, totaque
vestis cærulea erat, quo denotabatur tota ejus
vita, Deo consecrata, ac dedicata. Exod. 28.
Et ita capite, pectore, ac veste Deum glorifica-
bat.

1. Reg. 2.
Chaldaic.
D. Hieron.

Deus hon-
orificat
honorifi-
cantes se.
Eccles. 5.

9.

Quinto: Iterum ad examen voco verba illa:
Cum eis gloriam suam communicare, à quibus
gloriæ Dominus nuncupatur? Cum principalibus
suis: Supremus Rex Christus ostendens
majestatem, ac celsitudinem Divinitatis, ac

gloriæ, illius principales proceres sui regni par-
ticipes facit, eosque ad eam advocat; non enim
suam gloriam solum sibi retinet, sed cum aliis
communicat, ut ita mentem, & prodigiosum
miraculum haberetur, si sui nobiliores, ac præ-
stantiores, à tanta gloria separati, ac exciui vi-
derentur. Intendens Petrus avertere Christum
à morte crucis: a se te Domine, non erit tibi hoc:
graviter increpatur à Christo D. Vade post me
Satana, scandalum es mihi, quia non sapis, quæ sunt
Dei: Matth. 16. num. 23. Quæ verba ponderans
Germanus Constantinopolit. Oratione in Exal-
tation. contra Bogomilos, quæ extat apud
Greherum tom. 2. ait: O miraculum ingens; Sata-
nas appellatur magnus Pater, quod crucem devertit,
&c. Quodnam est hoc ingens miraculum, quod
Petrus rejiciatur, & non sapiat, quæ sunt Dei?
Petrus erat unus ex nobilioribus Christi disci-
pulis, ac sectatoribus, & valde ingens, ac inusita-
tum prodigium erat, quod ipse esset exciui, ac
divisus à cognitione secretorum, ac mysterio-
rum Dei.

Divina
virtutis
est magis
in sui con-
fortium
admit-
tere.

Matth. 16.
Germanus

Sexto: Dicamus hic etiam aliqui in laudem
magni Parentis Eliæ: Apparuerunt cum eo Moy-
ses, & Elias: Dixit Christus D. suis discipulis:
Sunt de his stantibus, qui non gustabunt mortem, do-
nec videant filium hominis in regno suo. Matth. 16.
n. 28. Luc. 9. n. 27. Juxta commonem Sanctorum
Patrum sententiam, Augustini, Chrysostomi, D.
Hieronym. D. Ambrosii, & aliorum, quos citavi
tom. 4. cap. 6. q. 14. Transfiguratio regnum Dei
vocatur, ad quid regnum Dei? ex magna multi-
tudine Sanctorum, quam nemo numerare po-
test, Apoc. 7. In illa autem Transfiguratione duo
electi Domini apparuerunt, Moyse, & Elias; at
hi duo præ sua magna sanctitate integrum re-
gnum Christo referabant: Inde ait Xiphilinus
Patriarcha Constantinopolit. Orat. de Cruce.
Viso enim JESU transfigurato, & Moyse, atque
Eliæ, cum satellibus quibusdam, viderunt Christum
in regno. In tanta æstimatione sunt hi duo viri
magni apud Christum, ita ut in uno Moyse, at-
que Eliæ totum amplissimum Christi regnum
representabatur.

10.

Matth. 16.
Luc. 9.

Apoc. 7.
Eliæ &
Moyse pro
multis.
Xiphilinus

Cum Christus præsentaretur in Templo,
Duo viri justi inventi sunt in illo, sicut scribit
D. Lucas 2. n. 25. Ecce homo erat in Jerusalem,
cui nomen Simeon, & homo iste justus, &c. Es
erat Anna Prophetissa, &c. Duo tantum viri
adducuntur in templum, ut excipiant Jesum,
ejusque magnificam gloriam prædicent. Cur
non potius magna justorum multitudo convo-
catur de terra, & à cælo multitudo militiæ
cælestis exercitus, ut die natalitio Domini? non
in multitudine delectatur Christus, sed in pau-
cis ardenti, ac ferventi charitate diligentibus; quæ
hi licet essent pauci, & duo; tamen tam præ-
clara erat eorum virtus, ut pro magna multi-
tudine reparentur. Ait Guericus Abbas, Ab.
ser. 2. de Purificatione. Hi duo vario virtutum
decore adoraverunt thalamum tuum, Simeon ad
suscipiendum Christum regem... Sufficit tamen
istorum occurus ad omnem solemnitatem, & læ-
titiâ, eo quod consummatio inundat lætitiâ,
& consummatio, atque abundans lætitiâ pauco-
rum, facile compensat multorum congregationem.
Pauci eminentes sanctitate multorum congrega-
tionem superant.

11.

Luc. 2.

Sæpe pauci
justi præ-
stantiores,
quàm
multi.

Gueric.
Ab.

Interrogatio Discipulorum
de Elia.

QUESTIO III.

Quare Elia destinatus est, non ad pri-
mum, sed ad secundum Christi
adventum?

12. Scribit noster Evangelista hoc e. 17. à n. 10.
S quod discipuli Christi ipsam interroga-
verunt, dicentes: Quid ergo Scriba dicunt quod
Eliam oporteat primum venire? Quod explicavi
jam tom. 4. cap. 9. in exordio, pro majori do-
ctrina Adde.

13. Certissimum est absque ulla dubitatione,
quod magnus Parens Elias Tesbites destina-
tus est, non ad primum Christi adventum,
quod natus est in carne; sed ad secundum
adventum: quando veniet ut iudex. Evidenter
hoc fidei dogma patet ex Scriptura, ex Mala-
chia 4. n. 5. Ecce ego mittam vobis Eliam pro-
phetam, antequam adveniat dies Domini ma-
gnus, & horribilis. Tempus primi adventus di-
citur tempus gratiæ, dies salutis, ac tempus ac-
ceptabi: ac tempus verò secundi adventus, dies
vindictæ, ac dies novissimi judicii vocatur, &
dies Domini: magnus, & horribilis, ac terri-
bilis: de quo Joel 2. n. 31. Sol convertetur in
tenebras, & Luna in sanguinem, antequam veniat
dies Domini magnus, & horribilis: Sic & So-
phonia 1. n. 14. Juxta est dies Domini magnus,
juxta est, & velox nimis. Dies ira dies illa, dies
tribulationis, & angustia. Et quod Elias, &
Enoch venturi sint ante secundum Christi ad-
ventum ad prædicandum, est constans, ac re-
ceptissima Patrum sententia, ut late dixi to. 1.
in Apocalyp. cap. 11. q. 7. per totam. Unde
aperte errant Calvinistæ, dum dicunt Eliam
esse Joannem Baptistam, & inde quod Elias
pertineat ad primum adventum Christi, quod
est falsissimum. Elias & Joannes Baptista, quam-
vis in officio præcursoris conveniant, in perso-
nis sunt valde realiter distincti, & Elias desti-
natus est ad secundum Christi Adventum, ut
patet ex his, quæ hic modo dixi quam senten-
tiam latius citato Apocalypseos loco expli-
cavi.

14. Hoc posito: primo inquirimus, cur Elias
destinatus est non ad primum Christi adven-
tum, sed ad secundum? Et ratio à priori, alti-
ssima Dei providentia; & quis poterit scire
consilium Dei? Liceat tamen aliquid investi-
gare. Et primo, D. Chrysostom. homil. 58.
etiam apud catenam D. Thomæ, ad hæc verba,
Resistit omnia; si autem, ait, tot bona erunt ex
Elia presentia, quare tunc non eum misit? Di-
cimus, quia tunc Christum æstimantes Eliam,
non crederent ei. Tunc autem Elia credent:
quia tunc cum post tantam expectationem vene-
rit annuntians JESU M, facilius suscipient qua
ab eodem dicentur. Quod dictum Chrysostomi
magis explicat Abulensis hoc cap. 17. q. 137.
quia si Elias advenisset tempore Christi profus
esset impedimentum fidei Christi; quia Judæi

15. Abulens

viacentes magnam sanctitatem Eliæ, putantes
Christum esse Eliam, non crederent ei testifi-
canti de Jesu Filio Dei, vero Messia.

Secundò, ex Abulensi citato loco colligo
aliam rationem: Cur Elias non debuit dupli-
citer venire ante primum, & secundum adven-
tum, sed ante hunc ultimum? quia tunc erit tri-
bulatio magna, qualis nunquam fuerit, & ideo
tunc erit danda magna consolatio per Eliam
omnibus. Deinde quia, ut ait Apostolus: Sta-
tutum est hominibus semel mori; ex quo ait Abu-
lensis citatus: si Elias tanta facturus erat; qua-
re Deus non misit eum antea. Dicendum, quod
non fuit tempus conveniens ad mittendum eum:
Elias homo est, & cum semel, venerit, occidendus
est: Et ideo tunc debuit venire, quando erat
occidendus, ut ita ex ejus morte cognosceretur
quod Elias erat homo, ne ob eximiam opinio-
nem ejus sanctitatis plulquam homo æstima-
retur.

15.
Abulens

Tunc ve-
nit Elias
quando
moritur,
ut cognos-
catur ho-
mo.

Tertio: Primum Christi adventus pietatis,
gratiæ, & misericordiæ, ut jam notavi in limi-
ne quætionis. Secundus adventus vindictæ,
justitiæ, ac rigoris; ideo ante primum adven-
tum venit præcursor Joannes Baptista Prædicans
Baptismum penitentia in remissionem peccatorum.
Luc. 3. n. 3. Prædicat penitentiam suavi, ac leni
aquarum lavacro. At ante secundum adventum
deputatur Elias zelo Dei fervidus, qui occidit
prophetas Baal: 3. Reg. 18. n. 40. & etiam duos
quinguentarios igne consumpsit: 4. Reg. 1. n.
10. Ut suo vehementi spiritu obstinatos Anti-
christi sequaces comprimat, ac contundat: Alta
Dei sapientia disponit, & ordinat ministros
prout occasio, ac tempus postulat, dividens mu-
nera pro majori ministrantium convenientia, ac
aptitudine.

16.

Luc. 3.

3. Reg. 18.
4. Reg. 1.

Deus dat
ministros
pro tempo-
ris conveni-
entia.

Deus ad educendum populum suum Israël
de Ægypto duos eligit ministros, Moysem, &
Aaron, & sic ait ad Moysem: Aaron frater tuus
Levites, scio quod eloquens sit; & ipse loquetur pro te
ad populum, & erit os tuum: Tu verò eris in his, quæ
ad Deum pertinent. Virgam quoque hanc sume in
manu, in qua facturus es signa. Exod. 4. n. 14. 16. &
17. non omnia uni dantur. Aaroni committitur
ut loquatur; Moyse ut operetur. Et cur non vice
versâ: Aaron, scio quod eloquens sit; Moyse exi-
mius operator, qui interfecit Ægyptum, & ab-
condit sabulo: Exod. 2. n. 12. & contempsit im-
perium Regis Pharaonis: Hebræor. 11. n. 14. Il-
liusque diademata ex capite projecit, ut ibi
tradunt expositores ex Philone. Aaron est elo-
quens proferet verba; Moyse efficax in ope-
rando faciet, & ostendet signa; ut ita pro eorum
proportione, ac aptitudine munera distribuantur.

17.

Exod. 4.
Deus dis-
tribuit
munera
pro mini-
strantium
aptitudi-
ne.

Hebr. 11.

QUESTIO IV.

Quare præ cæteris Prophetis magnus
Elias mittitur ad omnia resti-
tuenda, & quomodo hoc
intelligendum?

Cur Elias potius, quam Moyse, vel quis
alius Propheta sit secundi adventus Christi
præcursor;

18.

Cornel. præcursor. Octo rationes assignat Cornelius à Lapide in cap. 4. Malachia, n. 3. Primò, ob ingentem zelum, quo præ aliis prophetis à Deo ditatus fuit. Secundò, quia Elias missus fuit à Deo ad tollendum Schisma, quod fecit Jeroboam, & decem tribus Israël apostatantes à Deo vero, & inde tanquam bonus minister jam agnitus mittitur Elias ad reducentes Apostatas sub Antichristo. Tertio, quia sicut sub Noë mundus periit diluvio, sic in fine mundi igne mittitur Elias ut ignem instantem denuntiet peccatoribus. Quarto, quia Elias ob celestem zelum raptus est in cœlum. Venit ergo e cœlo, quasi cœlestis testis denuntians Christum venientem e cœlo ad judicium. Quintò, quia Elias fuit dux, & antesignanus Prophetarum tempore, dignitate, sanctitate, ac etiam libertate, & efficaciam prædicandi; unde repræsentat totum chorum Prophetarum, ut ait D. Hieron.

Cur Elias Præcursor secundus adventus.

D. Hieron.

Unde ipse venit ad Christum testificandum, ac si in eo recapitulentur omnes prophetae. Sextò, quia Elias Israëlitis fuit custos, Propheta, Doctor, Proceptor, Apostolus. Septimò, quia Elias extra igneo raptus in cœlum, typus exitus gloriosæ Ascensionis Christi in cœlum. Octavò, quia est exemplum, & typus gloriæ Resurrectionis, quam Deus conferet suis Electis post diem judicii; & inde ipse venit eam annuntians. Ita Cornelius, quod latius ipse explicat. Cur autem duo hi, Elias, & Henoch, ex omnibus antiquis Patribus fuerint ad hoc negotium electi, latè tractavi tom. 1. in Apocalypsi. c. 11. quæst. 9. & 10.

19.

Ad illud quod secundo loco inquiritur, quod Elias restituet omnia; id est, ut dixi ex communi Patrum sententia in Expositione, reducet Judæos ad Christum, ut ipsum cognoscant; & adorent, ut verum Messiam promissum patribus eorum; ita dicitur Ecclesiast. 48. n. 10. Qui scriptus est in iudiciis temporum lenire iracundiam Domini, conciliare cor patris ad filium, & restituere Tribus Israël: & Malach. 4. n. 6. ait: Converteret cor patrum ad filios, & cor filiorum ad patres eorum.

Eccles. 48.

Septuaginta, quos more suo sequitur D. Matth. pro convertere, posuerunt restituere: Arabicus veritè; Docebit vos omnia. Alia lectio habet: Omnia complet, ac si ipse sit complementum: ex quibus multa ad laudem Eliæ possunt deduci.

Malach. 4.

Aliter explicat D. Augustin. lib. 1. quæstion. Evangel. cap. 21. Restituet omnia, id est, quos Antichristi persecutio perturbaverit, vel ipse restituet moriendo, quod debet: Restituet ad fidem Christi; quos Antichristi persecutio seduxerat, vel restituet moriendo, quod debet, quod minus proprie est dictum: restituet quod debet, ad officium Doctoris, ac prædicatoris, quod est vitam pro suis dare.

D. August.

Episcopus Jansen. in sua Concordia, cap. 76. 21. ait: Intelligendus est, quod dicitur Elias omnia restituet, quomodo Christus dicitur à Paulo ad Ephesios 1. n. 10. Instaurare omnia in Christo: Instaurasse nempe omnia, quæ in cœlis, & Christi quæ in terris, nimirum quia homines in ei se, & cum Angelis disidentes, atque Deo, pacificavit; sic enim & Elias omnia restituet, quando incredulos Judæos gentibus credentibus uniet, & ad fidem Patriarcharum redire faciet.

Episc. Jansen.

Sed pro tanto beneficio, quam gratiam reddent Eia, explicat Christus apud Marc. 9. n. 11. Marc. 9. Elias cum venerit primò, restituet omnia: & quomodo scriptum est in filium hominis, ut multa patiatur, & contemnat? Quæ verba quamvis aliquibus visa sint difficulta, plenè simpliciter. Rectè glossa Interlinearis, & Ordinaia cum Beda, inquirunt quod simili modo coninget Eliæ, ut evenit filio hominis, ille enim multis laboribus fidem collapsam restituet, & tandem pro tantis beneficiis crudeli, & diabolice ab ingratis, ac impiis occidetur, ut fecerunt in filium hominis.

22.

Rectè Rupertus, Eliam cum Melchisedech componit, nam primum verbum; quod Scriptura habet de Elia, ipsum introducens sine patre, sine matre, ait: Dixit Helias Thebitis; & cum illatus Elia, ut quemadmodam Apostolus dixit de Melchisedech, sine patre, sine matre sine Genealogia assimilatus filio Dei: Hebræorum 7. n. 3. non solum Elias ut Melchisedech assimilatur filio Dei, quod introducatur sine patre, sine matre, ac genealogia, sed etiam sicut ob multa beneficia accepta machinatus sunt mortem in filium Dei; sic etiam & facient in Matrem.

24.

Et merito Elias introducit sine matre, ac matre, quia veluti ipse non erat quid materiale, & corporale, sed tanquam quid spirituale; tunc totus cum fugeret à facie Jezabel, Perdidit animam si a spiritali moreretur: 3. Reg. 19. n. 4. Anima cum sit spiritalis, non moritur, sed corpus, quod terrenum est. Cur ergo ad mortem non postulat corpus, sed animam? Elias sic gratia ac virtute erat elevatus, ac si esset expertus corporis, ac totus spiritalis: unde merito vocatur à D. Chryostomo: Homo cœlestis, Angelus terrestris.

3. Reg. 19. D. Chyl.

CAPUT XVIII.

1. In illa hora accesserunt discipuli ad Jesum, dicentes: Quis putas major est in regno cœlorum? 2. Et advocans Jesus parvulum, statuit eum in medio eorum. 3. & dixit: Amen dico vobis, nisi conversi fueritis, & efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum cœlorum. 4. Quicumque ergo humiliaverit se sicut parvulus iste, hic est major in regno cœlorum, 5. Et qui susceperit unum parvulum talem

ralem in nomine meo, me suscipit. 6. Qui autem scandalizaverit unum de pusillis istis, qui in me credunt, expedit ei ut suspendatur mola asinaria in collo ejus, & demergatur in profundum maris. 7. Væ mundo à scandalis. Necessè est enim, ut veniant scandala: verumtamen væ homini illi per quem scandalum venit. 8. Si autem manus tua, vel pes tuus scandalizat te, abscinde eum, & projice abs te: bonum tibi est ad vitam ingredi debilem, vel claudum, quam duas manus, vel duos pedes habentem mitti in ignem æternum. 9. Et si oculos tuos scandalizat te, erue eum, & projice abs te: bonum tibi est unum oculum habentem in vitam intrare, quam duos oculos habentem mitti in gehennam ignis. 10. Videte ne contemnatis unum ex his pusillis: dico enim vobis, quia Angeli eorum in cœlis semper vident faciem patris mei, qui in cœlis est. 11. Venit enim filius hominis salvare, quod perierat. 12. Quid vobis videtur; si fuerint alicui centum oves, & erraverit una ex eis: nonne relinquit nonaginta novem in montibus, & vadit querere eam, quæ erravit? 13. Et si contigerit ut inveniat eam: Amen dico vobis, quia gaudet super eam magis; quam super nonaginta novem, quæ non erraverunt. 14. Sic non est voluntas ante patrem vestrum, qui in cœlis est, ut pereat unus de pusillis istis. 15. Si autem peccaverit in te frater tuus, vade, & corripere eum inter te, & ipsum solum: si te audierit, lucratus eris fratrem tuum. 16. Si autem te non audierit, adhibet tecum adhuc unum, vel duos, ut in ore duorum, vel trium testium stet omne verbum. 17. Quod si non audierit eos, dic Ecclesiæ: si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus, & publicanus. 18. Amen dico vobis, quæcumque alligaveritis super terram, erunt ligata & in cœlo: & quæcumque solveritis super terram, erunt soluta & in cœlo. 19. Iterum dico vobis, quia si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re quamcumque petierint, fiet illis à patre meo qui in cœlis est. 20. Uni enim sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum. 21. Tunc accedens Petrus ad eum, dixit: Domine, quoties peccabit in me frater meus, & dimittam ei; usque septies? 22. Dixit illi Jesus, Non dico tibi usque septies: sed usque septuagies septies. 23. Ideo assilatum est regnum cœlorum homini regi, qui voluit rationem ponere cum servis suis. 24. Et cum cœpisset rationem ponere, oblatum est ei unus, qui debebat ei decem millia talenta. 25. Cum autem non haberet unde redderet, iussit eum dominus ejus vendari, & uxorem ejus, & filios, & omnia, quæ habebat, & reddi. 26. Procidens autem servus ille orabat eum, dicens: Patientiam habe in me, & omnia reddam tibi. 27. Misertus autem Dominus servi illius, dimisit eum, & debitum dimisit ei. 28. Egressus autem servus ille, invenit unum de conservis suis, qui debebat ei centum denarios: & tenens suffocabat eum, dicens: Redde, quod debes. 29. Et procidens conversus ejus, rogabat eum, dicens: Patientiam habe in me, & omnia reddam tibi. 30. Ille autem noluit: sed abiit, & misit eum in carcerem donec redderet debitum. 31. Videntes autem conservi ejus quæ fiebant, contristati sunt valde: & venerunt, & narraverunt domino suo omnia, quæ facta fuerant. 32. Tunc vocavit illum dominus suus, & ait illi, serve nequam, omne debitum dimisi tibi, quoniam rogasti me: 33. Nonne ergo oportuit & te misereri conservi tui, sicut & ego tui misertus sum? 34. Et iratus dominus ejus, tradidit eum tortoribus, quoad usque redderet universum debitum. 35. Sic & Pater meus cœlestis faciet vobis, si non remiseritis unusquisque fratri suo de cordibus vestris.

ARGUMENTUM CUM Remissionibus.

Secundo, à V. 6. Docet parvulos non esse scandalizandos quia Angeli eorum semper vident faciem Dei Patris: & est explicatum eodem capite 10. à numero 73. Tertio, à V. 12. Ad hoc maxime comprobandum proponit parabolam ovis errantis. N quod Sylveira in Evang. Tom. VI.

Primo, à V. 2. Docet Christus eos esse majores in cœlo, qui apud se sunt parvuli, & humiles; quod explicavi tom. 4. cap. 10.